

Janusz Karol PIESZKA

mgr inż. mechaniki

Urodzony w 1934 roku w Jasienicy na Śląsku Cieszyńskim.

Absolwent Politechniki Warszawskiej Wydziału Mechaniczno-Konstrukcyjnego w 1958 roku. Projektant, organizator i wykonawca dużych konstrukcji stalowych oraz instalacji przemysłowych o innowacyjnych technologiach montażu.

Bezpośrednio po studiach w roku 1958 rozpoczął pracę w Śląskim Przedsiębiorstwie Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal” w Zabrzu. W oddziale projektowania technologii i organizacji robót montażowych opracował adaptację nowatorskiej metody montażu mostu przeładunkowego oraz technologię montażu konstrukcji nośnej maszyn wsadowych dla koksowni w Hucie Częstochowa i nadzorował ich realizację. Kolejne innowacyjne technologie montażu, które zaproponował, obejmowały montaż konstrukcji i urządzeń transportowych nowej piecowni 3 w Hucie Łaziska oraz Fabryki Palenisk Mechanicznych w Mikołowie. Osobiście kierował i nadzorował realizację proponowanych technologii.

Jako kierownik Grupy Robót Katowice, wdrażał w polskim budownictwie prototypowe wówczas rozwiązania z zastosowaniem stopów aluminiowych. Poligonem doświadczalnym była m.in. „Ściana Wschodnia” w Warszawie z budynkiem Ministerstwa Handlu Zagranicznego i Rotundą PKO.

W roku 1965 oddelegowany został do przygotowania i realizacji bezprecedensowego przedsięwzięcia w polskim budownictwie, zarówno pod względem logistycznym jak i montażowym, konstrukcji ok. 20 tys. m² ścian osłonowych budynku Sekretariatu RWPG w Moskwie. Po powrocie z Moskwy, koordynował prace montażowe unikalnej konstrukcji Hali sportowej „Spodek” w Katowicach, a także montaż masztów telewizyjnych w Łagowie i Chorągwicy.

Powołany w roku 1970 na stanowisko naczelnego inżyniera Mostostalu Zabrze, szczególną uwagę poświęcił innowacyjnym metodom organizacji robót montażowych, które ograniczały wypadkowość pracy na wysokościach. Wdrażał technologię potokowego montażu dachów konstrukcji stalowych hal przemysłowych na ziemi. Elementy tego systemu zostały opatentowane. Zastosowano go m.in. w Fabryce Samochodów Małolitrażowych w Bielsku i w Tychach (16 ha dachów), walcowniach Huty Katowice i innych. Na początku lat 70. kierował projektem organizacji montażu masztu radiowego w Gąbinie, najwyższej wtedy budowli świata (646 m).

Od 1978 roku, jako dyrektor Mostostalu Zabrze, kontynuował powiększanie udziału usług eksportowych w działalności firmy, zwiększając kadry pracowników z wyższym wykształceniem i znajomością języków obcych. Działania te korzystnie wpłynęły na stabilizację załogi, a także uczyły kadrę działania w nowych warunkach gospodarki wolnorynkowej.

Od 1986 roku podjął pracę w charakterze pełnomocnika dyrektora ds. usług eksportowych na rynku niemieckim. Po prywatyzacji przedsiębiorstwa, z początkiem lat 90., jako doradca i Przewodniczący Rady Nadzorczej, przyczynił się znacząco do tego, że ponad 5-tysięczna załoga Mostostalu przeszła przez zawirowania gospodarcze i polityczne, skutecznie działając dla kraju w warunkach transformacji. Po przepracowaniu 44 lat w Mostostalu odszedł na emeryturę w 2002 roku.

Otrzymał wiele odznaczeń i nagród państwowych, m.in.:

Rok 1971 – Wyróżnienie i nagroda za budowę Sekretariatu RWPG w Moskwie

Rok 1972 – Srebrny Krzyż Zasługi

Rok 1973, 1976 i rok 1979 – Nagroda Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych I stopnia

Rok 1976 – Nagroda Państwowa II stopnia za projekt i budowę Fabryki Samochodów Małolitrażowych w Tychach

Rok 1976 – Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski

Rok 1980 – Nagroda Państwowa II stopnia za udział we wprowadzeniu metody montażu hal przemysłowych za pomocą suwnic technologicznych.